

1901-03-24

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Thora Constantin-Hansen

FAKTA

Dokumenttype:  
Brev

Sprog:  
Dansk

Dateringsbegrundelse:  
Datering i brev

Arkivplacering:  
Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller fortæller Thora Constantin-Hansen om opdagelse vedrørende en sorg hun har haft.

TRANSSKRIFTION

Kære Thora! Inden De rejser, maa jeg sige Dem noget, jeg maa sige det til en, og jeg kan bedst til Dem, baade fordi De er den De er, men ogsaa fordi De jo rejser og saa (formodentlig) forhaabentlig glemmer det, inden De kommer igen. Det er en Opdagelse, jeg har gjort. Nu vil jeg sige det saa kort og klart, som jeg kan. Jeg har jo de sidste Aar, vel særlig det sidste Aar, været saa underligt oprevet, især den sidste Tid har jeg lidt en hel Del. Jeg havde en stor Sorg, som jeg ikke har sagt noget Menneske noget om, hvad det var over er ligegyldigt her, det angik en, som har staaet mig nær. Og saa ved De jo, der været meget andet, det har jeg jo bebyrdet Dem med, fordi De har været saa utrolig rar imod mig, og jeg mente jo, jeg trængte saa haardt. Men saa en Dag opdagede jeg noget rigtig fælt og ækelt, jeg opdagede, at jeg hyklede for mig selv - (hyklede er ikke betegnende, men jeg kan ikke finde noget bedre Ord) Det var i en Smaating jeg opdagede det, men siden har jeg tænkt meget over det, og nu staar alt, hvad jeg her lidt og sørget, som indbildte Sorger og Lidelser. Det var Indbildning med Sorgen, det var Indbildning dette, at jeg absolut maatte have disse Spørgsmaal klarede, og, hvad der var det allerværste, dette at jeg ikke kunde tro hverken paa Gud eller Kristus, slet ikke kunde tro paa noget som helst, skønt jeg saa hvor rige andre blev ved at eje den Tro, ja, jeg syntes, jeg ikke kunde blive lykkelig før jeg fik naaet at blive Kristen. Det var næsten som Livet om at gøre i nogen Tid, netop at faa Hjælp fra Gud i Sorgen - den indbildte Sorg. Alt dette, opdager jeg nu, var Indbildning og ikke andet, der er slet ikke nogen saadan Trang i mig, jeg kan vist meget godt undvære at faa Del i dette. Det har alt sammen været Hykleri, saa meget værre som jeg har hyklet for mig selv ogsaa. Det er saa underligt nu at tænke paa alle de spildte Taarer og Sorger, jeg forstaar slet ikke, hvordan jer er kommet ind i dette. Og saa er jeg saa skamfuld overfor Dem og hvem jeg ellers har plaget, men jeg kunde ikke gøre for det, for jeg vidste jo

ikke, hvad jeg nu ved. Men jeg matte sige det, for  
nu er jeg jo paa en Maade en helt anden, og hvem ved, om  
De saa vil have mere med mig at gøre.

Det var meget svært at gøre den Opdagelse, men nu føler  
jeg mig lettet.

Jeg er bange, De bliver ked af dette her, for De har været saa  
meget for mig i denne Tid, altsaa maa De jo holde lidt af  
mig og vil vel nødig tro noget saa slemt om mig.

Men De maa ikke tænke mere over det, end medens De  
læser Brevet, jeg maatte jo bare meddele det.

Der er jo sikkert Mennesker, for hvem det er Sandhed, eller  
som hele Livet tror, det er Sandhed, og som altsaa kan  
leve paa det.

De ved jo, hvor svært det er, at faa saadan noget sagt,  
saa undskylder De, at jeg skriver. - Jeg kunde næsten  
ogsaa tænke mig, at De blev bange for min Forstand,  
det er der dog vist ingen Grund til, tværtimod vil  
jeg snarere kalde dette et Fornuftsstandpunkt.

Jeg tror virkelig ogsaa jeg kunde blive nervøs og daarlig af  
det, og saa har jeg gjort den ene Dumhed værre end  
den anden i den sidste Tid. Alt dette maatte jo  
have en Ende - og jeg føler mig virkelig lettet.

Jeg holder meget af Dem, det tror jeg da ikke er Indbildning,  
skønt jeg har kunnet bilde mig det utroligste ind.

Egentlig er jeg vist en meget kølig Natur, det synes jeg  
da nu, alle varme Følelser har bare været Indbildning.

Uh, jeg synes mig selv saa ækel. Og jeg vil ikke  
ind i dette igen, jeg kan godt leve uden Tro paa  
nogen eller noget. Jeg kan Thora! Og kan jeg alligevel  
ikke, faar jeg jo begynde igen paa dette trøstesløse Roderi  
som jeg aldrig kommer ud af. Men endnu har det  
bare været Indbildning med Trangen, det ved jeg saa  
vist nu.

Jeg har saa meget at bede om Tilgivelse for!  
Olivia.

d. 24 Marts 1901

Kom I kom! Inden De rejser, maa I sige Dem noget, I  
maa sige det til en, og I kan bedst til Dem, baade fordi De  
siden De er, men ogsaa fordi De jo rejser og saa (formentlig)  
forhaabentlig, glemmer det, inden De kommer igen.  
Det er en Opdagelse, I har gjort, den vil I sige det saa kort og  
klar, som I kan. I har jo de sidste Maaned, vel sagt  
det sidste Maaned, var det saa indtast opvart, især i den sidste  
Tid har I lidt en hel Del. I har en stor Sorg, som I ikke  
har sagt noget Menneche noget om, hvad det var var en ligegyldig  
har, det angik en, som har staaet omg. ud. Og saa er De  
jo, der har været meget andet, det har I jo bekræftet Dem med,  
fordi De har været saa utrolig ras mod mig, og I mente jo, I  
brøgte saa haardt. Men saa en Dag opdagede I noget  
rigtig fælt og økelt, I opdagede, at I lykkede for mig selv —  
(lykkede i ikke betegnende, men I kan ikke finde noget bedre Ord)  
Det var i en Smøking I opdagede det, men siden har I tænkt  
meget om det, og nu staaer alt, hvad I har lidt og sørget, som  
indbildte Sorg og Lidelse. Det var Gudsbildning med Sorg.

det var Indbildning, dette, at i, altsid maatte have disse Gæstgæmme  
kender, og hvad der var det allerførste, dette at jeg ikke  
kunne have tænkt paa Gæst af de Kender, det ikke kunde  
have gaaet noget som helst sket i saa høje og andre  
hvis vil at jeg den for, ja i, synes, jeg ikke kunde  
hvis lydelig for i fik sandt at blive Kender. Det var  
næsten som det var at gik i næsten, ved at for  
Hjælp fra Gæst i Løgen - den indbildte Løge.

Alt dette, opdaget i mig, var Indbildning og ikke  
andret, der var det ikke nogen sandt Løge i mig,  
jag kan vist meget godt tænke at for det i dette.

Det var all sammen med Kykleri, saa meget var som  
i har hørt for mig selv og andre. Det var saa endeligt  
mit at tænke paa alle de spidde Løge og Løge, i forstaa  
det ikke, hvordan i er kommen ind i dette.

Op saa i er saa skamfuldt overfor Dem og hvem i ellers  
har plaget, men i, kunde ikke gik for det, for i, vidste i  
ikke, hvad i, mit vil. Men i, maatte sige det, for

mit i i ja paa en blande en hel anden, og hvem var, men  
Det var vil have mig med mig at gik.

Det var meget vist at gik den Opdagelse, men nu fæles  
i mig paa dette.

Jeg er bange, de blev ked af dette her, for de har vist saa  
meget for mig i denne Tid, altsaa maatte de se holdt det af  
mig og vil vil mig, for meget saa sket som mig.

Men de maatte ikke tænke mig var det, end medens de  
har Brød i, maatte i, for meddelt det.

Det i, altsid ellers næste, for hvem det i Sandhed, ellers  
som hele det her det i Sandhed, og som altsaa kan  
have paa det.

De vil i, hvor vist det er, det for saadan meget sagt,  
saa endeligt det i, skrive. - Jeg kunde næsten  
og saa tænke mig, at de blev bange for min forstaaelse,  
det i der dog vil ingen Grund til, for i, vist vil  
jag maatte kalde dette i forstaaelsepunkt.

Jeg har vist og paa i, kunde blive vist og dant af  
det, og saa har i, vist den min Gæsthed som end  
den anden i, den sidste Tid. Alt dette maatte i  
have en Rude - og i, fik mig vist, lillet.

Jeg holdt meget af Dem, det var i, da ikke i Indbildning,  
sket i, har kunnet holde mig det endeligt ind.

Lykkeligt i i vist en meget rigtig Kender, det synes i  
da vist, alle omme fæles har for vist Indbildning.

Uh, ja synes mig selv saa akkel. Ogsaa er vi ikke  
ind i dette igen, ja kan godt leve uden Tro paa  
noget eller noget. Ja kan Troen! Og kan ja alligevel  
ikke faa ja ja byggede igen paa dette troloste Roden,  
som ja aldrig kommer ud af. Men endnu har det  
been vist Indbildning med Trangen, det end ja saa  
vist mig.

Ja har saa meget at bede om Tilgivelse for!

Olivia.

d 24 Mars 1901.